

bölgemizin en şirin ve en seçkin yerlerinin başında gelmektedir. Konumu itibari ile Ortadoğu'yu Türkiye'ye bağlayan yol üstünde bulunduğundan bu ülkelerden gelen turistlerin hem uğrak yeri, aynı zamanda konaklama ve eğlence yeri olmakla birlikte bölgenin en güzel piknik yeridir. Her taraf yeşillik ve bol suları ile adeta cenneti andırır. Bir defa gelenin kolay kolay ayrılmayacağı ve tekrar gelmesi için güzellikleriyle ona davetiye sunar.

Her türlü sebze ve meyvelerin bol yetiştiği Harbiye, son yıllarda Ortadoğu ülkeleri olmak üzere gittikçe artan turist akımına uğramaktadır. Lokantaları, turistik otelleri, pansiyonları ve eğlence yerleri büyük bir gelişme göstermiştir. Çok sayıda aile tipi pansiyon mevcut olup, 2 taneli işletme belgesi olmak üzere 5 adet oteli bulunmaktadır. Yaz aylarında otel ve pansiyonların haricinde halkın bir kısmı, yabancı turistlere evlerinin bir bölümünü kiraya vererek artan turist potansiyelini karşılamaya çalışmaktadır. Konaklama ve yeme - içme tesislerinin haricinde Harbiye şellaleler bölgesinde yazlık olarak yeşillikler ve çağlayanlar arasında yeme-içme tesisleri mevcuttur.

Harbiye el sanatları bakımından da adını tüm Türkiye'ye duyurmuştur. Heykelticilik bir hayli ileri durumdadır. Turizm Bakanlığı'nın bir çok siparişi buradan karşılanmaktadır. El tezgâhlarında üretilen ipekçilik tüm Türkiye'de kabul görmüştür. Turistik eşya üretimi ve sap örmeciliği ile Türkiye çapında önemli bir pazara sahiptir.

DAPHNE (Harbiye) EFSANESİ

Zeus'un oğlu Işık Tanrısı Apollon, ırmak kenarında genç ve güzel bir kız görür. Bu eşsiz güzelin adı Defne'dir. Apollon'un içinde arzular uyandırır. Onunla konuşmak ister. Fakat Defne, Işık Tanrısı'nın içinden geçenleri anlamıştır. Kaçmaya başlar. O kaçar, Apollon kovalar. Çapkın Tanrı bir taraftan "kaçma seni seviyorum" diye bağırır. Defne ise Tanrılarla sevişen kadınların başlarına neler geldiğini bildiği için korkuya kapılır ve kaçmaya devam eder. Apollon'a gelince, bu güzel periyi mutlaka yakalamak istemektedir. Aralarında mesafe gittikçe kısalır ve bir an gelir ki Defne, Apollon'un sıcak nefesini saçlarının arasında duyar. Artık kurtuluş imkânı kalmadığını anlayan Defne, birden durur ve ayağı ile toprağı kazıyarak şöyle bağırır:

"Ey toprak ana, beni ört, beni sakla, beni koru."

Bu içten yalvarış üzerine Defne organlarının ağırlaştığını, odunlaştığını hisseder. Olgun göğsünü gri bir kabuk kaplar, kokulu saçları yapraklara dönüşür, kolları dallar halinde uzar, körpe ayakları kök olup toprağın derinliklerine dalar, bir defne ağacı olur.

Bu manzara karşısında şaşırıp Apollon, Defne'nin ağaç oluşunu hayret ve üzüntü ile seyreder. Sonra da sarılır ve sert kabukları altında hâlâ çarpmakta olan kalbinin sesini duyar ve şöyle seslenir:

"Defne, bundan sonra sen, Apollon'un kutsal ağacı olacaksın. O solmayan ve dökülmeyen yaprakların, başımın çelengi olacak. Değerli kahramanlar, savaşlarda zafere ulaşanlar, hep senin yapraklarınla alınlarını süsleyecekler. Şarkılarda, şiirlerde adımız yan yana geçecek.

Bu tatlı sözler üzerine Defne, dallarını eğerek Apollon'u saygı ile selamlar.

İşte bu öykünün geçtiği yer bugünkü Harbiye'dir.

Apollon teessür ve heyecan içinde o ağacı amblem olarak aldı ve parlak yapraklarından başına bir taç yaptı. İşte o zamandan beri şiir ve silah zaferi Defne dalı ile ödüllendirilir ve Defne'nin gözyaşları bugün hâlâ Harbiye'de şellaleler meydana getiriyor.

